

Daniel Kitabı - Numara Yüz Dokuz

Peygamberliğin Üçlü Uygulamasının Açığa Çıkarılması: Vahiy Kitabı'nın Dokuzuncu Bölümü'nün Peygamberî Önemi ve Modern Reform Hareketi

Jeff Pippenger
2024-03-01

Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünün ilk yarısı, ilk bela olan beşinci borazanı; bölümün ikinci yarısı ise ikinci bela olan altıncı borazanı tanımlar. Her iki borazan da 1843 ve 1850 tarihli öncü tablolarla görsel olarak gösterilmiştir. 1989'da Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte, onun zamanında, Daniel kitabının on birinci bölümünün son altı ayetinin mühürleri açıldığında, yüz kırk dört binin ıslah hareketi başladı.

1989'da tanınan hakikatler arasında, Kutsal Kitap tarihindeki büyük ıslah hareketleri ve bunların birbirleriyle paralellik gösterdiği gerçeği de vardı. Bütün peygamberler ve dolayısıyla, kutsal ıslah hareketleri dâhil her kutsal tarih, aynı zamanda üçüncü meleğin kudretli hareketi olan yüz kırk dört binin nihai büyük ıslah hareketini tasvir eder. Mühürleme süreci başladığında, geç yağmurun serpilişi de başlar. 1989'da ıslah hareketlerinin mühürlerinin açılması ve 1992'de Daniel kitabının on birinci bölümünün son altı ayetinin mühürünün açılması, yeni ve şimdiki bir hakikatin mühürü açıldığında her zaman olduğu gibi bir direnç ortamı oluşturdu.

Daniel'in on birinci bölümünün son altı ayetiyle ilgili gerçeğe karşı gösterilen direniş sırasında, Rab şunu açığa çıkardı: putperest Roma'nın peygamberlik tarihi, papalık Roma'nın peygamberlik tarihiyle birleştiğinde ve iki tanık üzerine kurulu olarak, modern Roma'nın peygamberlik tarihini tanımlar. Peygamberliğin üçlü uygulanışı kuralı tanındı ve ardından yanlışa karşı savunmak, gerçeği belirleyip tesis etmek için kullanıldı. Her bir reform hattının diğer reform hatlarıyla paralel olduğunu savunan kurallar ve peygamberliğin üçlü uygulanışıyla bağlantılı kurallar, Millerit tarihinde kurulmuş, uygulanmış ve yayımlanmış kurallar tarafından örneklenmiş olduğu gibi, Üçüncü Melek hareketinde tesis edilen kuralların temelini oluşturdu.

Bir kural olarak peygamberliğin üçlü uygulanması, yüz kırk dört binin hareketi için mühürü açıldı; çünkü onlar geç yağmurun hareketidir ve üçüncü veylin İslamı, geç yağmurun mesajıdır. Peygamberliğin üçlü uygulanması ilkesi, Yahuda oymağının Aslanı tarafından, üçüncü veylin İslamının 11 Eylül 2001'de tarih sahnesine çıkmasından çok önce tanımlanmıştı; çünkü O, halkını Yeremya'nın eski yollarına geri döndürdüğünde, son günlerdeki halkının üçüncü veylin gelişinin temsil ettiği mesajı kolayca tanınmasını arzu ediyordu.

Vahiy'in dokuzuncu bölümünde ortaya konan beşinci ve altıncı borazanlara ilişkin öncülerin anlayışı, tarihin en sağlam ve en açık biçimde desteklediği Vahiy Kitabı pasajı olarak kabul edilmişti. Uriah Smith, tam da bu noktayı vurgulamak için tarihçi Keith'in sözlerine başvurarak Vahiy'in dokuzuncu bölümüne ilişkin sunumuna başladı.

"Bu borazan hakkında bir açıklama için yine Bay Keith'in yazılarından yararlanacağız. Bu yazar doğru olarak şöyle diyor: 'Müfessirler arasında, Vahiy'in başka herhangi bir bölümü

hakkında, beşinci ve altıncı borazanların ya da birinci ve ikinci vayların Sarazenler ve Türklere uygulanması konusundaki kadar yeknesak bir görüş birliği neredeyse yoktur. Bu o kadar açıktır ki neredeyse yanlış anlaşılması mümkün değildir. Her birini belirten bir iki ayet yerine, Vahiy'in dokuzuncu bölümünün bütünü, eşit kısımlar hâlinde, her ikisinin tasvirine ayrılmıştır." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

İlk ve ikinci felakete ilişkin bölümlenme, Muhammed'in temsil ettiği birinci felaketin tarihini ayırır. Onun coğrafi konumu, tarihçi Alexander Keith'in "Sarazenler" dediği, bugün Arabistan diye adlandırdığımız yerdir. Osman I'in temsil ettiği ikinci felaketin coğrafi konumu ise, tarihçinin "Türkler" olarak tanımladığı Türkiye'dir. Birinci felaketin tarihi, İslam'ın ve Muhammed'in doğum yeri olan Arabistan'da gerçekleşmiş ve orada yerine gelmiştir. İkinci felaketin tarihi ise, Osmanlı İmparatorluğu'nun doğum yeri olan Türkiye'de gerçekleşmiş ve orada yerine gelmiştir.

Birinci eyvahnın tarihi, aralarındaki tek ortak bağ İslam dini olan bağımsız savaşçıların Roma'ya karşı yürüttüğü bir savaşı tanımlar. İkinci eyvahnın tarihi ise, Halifelik denen örgütlü bir din ve devlet gücü tarafından Roma'ya karşı yürütülen bir savaşı tanımlar. Gerek Muhammed'in temsil ettiği tarihteki Roma'ya karşı bağımsız savaşta, gerekse Ottman ya da Osmanlı İmparatorluğu'nun temsil ettiği örgütlü savaşta, savaşın tarzı ani ve beklenmedik saldırılar düzenlemektir. Bu, o dönemin askeri geleneğinde olduğu gibi tüm askerlerin aynı renk üniformalar giydirilip sıraya dizilerek ateş hattına yürütülmesiyle icra edilen bir savaş değildi. "Assassin" sözcüğü, ani ve beklenmedik biçimde vurmaya esas alan ve çoğu kez saldırganın da ölümüyle sonuçlanan İslami savaş tarzına dayanır.

"Assassin" sözcüğü, "haşîş" ya da "kenevir" anlamına gelen "hashish"ten türeyen Arapça "hashshashin" kelimesinden gelir. Bu terim, Orta Çağ döneminde Orta Doğu'da gizli ve fanatik bir Nizari İsmaili Müslümanlar grubunu ifade etmek için başlangıçta kullanılıyordu. Bu grubun üyeleri, amaçlarına ulaşmak için siyasi suikastların kullanımı da dahil olmak üzere, alışılmadık ve çoğu zaman şiddet içeren yöntemleriyle tanınıyordu. Görevlerine hazırlanmak için zaman zaman haşîş tükettikleri söylenir; bu da Batı dünyasında "hashshashin" ya da "assassins" teriminin kullanılmasına yol açtı. Assassinler Orta Çağ boyunca, başlıca Persya ve Suriye'de etkinlerdi ve o dönemde çeşitli siyasi çatışmalarda ve suikastlarda önemli bir rol oynadılar. "Assassin" terimi sonunda Avrupa dillerine geçti ve burada daha geniş anlamda, siyasi ya da hedefe yönelik öldürmeleri gerçekleştiren bireyleri ifade eder hale geldi.

Bu savaş biçimi, üç veylin önemli bir peygamberlik özelliğidir; çünkü İslam'ın peygamberlikteki rolü savaş çıkarmaktır. Sembol olarak İslam bütünüyle savaşla ilgilidir; Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde, birinci ve ikinci veyilde tasvir edilen İslam, onların savaşının bir örneğidir. Onların savaşı, Vahiy kitabında, lütuf kapısı kapanmadan hemen önce ulusları öfkeli eylem olarak tanımlanır.

Uluslar öfkeli; senin gazabın geldi; ölümlerin yargılanacağı, kulların olan peygamberlere, kutsallara ve adından korkanların hepsine—büyük küçük—ödül vereceğin ve yeryüzünü yok edenleri yok edeceğin zaman da geldi. Vahiy 11:18.

“Milletler” Tanrı’nın gazabı gelmeden hemen önce “öfkelenirilir” ve Vahiy kitabında tasvir edildiği üzere Tanrı’nın gazabı, insanların sınama süresi sona erdiğinde gelen son yedi beladır. Ayette üç yol işareti vardır: milletlerin öfkelenirilmesi, Tanrı’nın gazabı ve ölüleri yargılama zamanı. Burada anılan ölülerin yargılanması, bin yıllık milenyum sırasında gerçekleşen kötü ölülerin yargılanmasıdır ve 22 Ekim 1844’te başlayan ölülerin soruşturma yargısı değildir. Bayan White, bu ayetteki üç yol işaretinin birbirinden ayrı olduğunu ve ayetteki sıraya göre gerçekleştiğini açıkça belirtir.

Ulusların öfkesi, Tanrı’nın gazabı ve ölüleri yargılama zamanının birbirinden ayrı ve farklı olduğunu, birinin diğerini izlediğini; ayrıca Mikail’in henüz ayağa kalkmadığını ve eşi benzeri görülmemiş sıkıntı zamanının da henüz başlamadığını gördüm. Uluslar şimdi öfkeleniyor, ancak Başkâhinimiz kutsal yerdeki işini tamamladığında ayağa kalkacak, intikam giysilerine bürünecek ve o zaman son yedi bela dökülecek.

"Gördüm ki, dört melek İsa'nın tapınakta yaptığı iş tamamlanıncaya kadar dört rüzgarı tutacak ve sonra son yedi bela gelecek." Erken Yazılar, 36.

Kutsal Kitap’ın son kitabında İslam’ın rolü, milletleri öfkelenirmektir ve bunu savaş yoluyla yapar. Kutsal Kitap’ın ilk kitabında İslam’ın rolü ise, İsmail olarak temsil edilen İslam’a karşı dünyadaki her insanın elini bir araya getirmektir.

RAB’bin meleği ona dedi: İşte, gebe kaldın ve bir oğul doğuracaksın; onun adını İsmail koyacaksın; çünkü RAB çektiğin sıkıntıyı işitmiştir. Ve o yaban adamı olacaktır; onun eli herkese karşı, herkesin eli de ona karşı olacaktır; ve bütün kardeşlerinin huzurunda yaşayacaktır. Yaratılış 16:11, 12.

"El" sözcüğü, bir sembol olarak tüm Kutsal Kitap sembolleri gibidir ve kullanıldığı bağlama bağlı olarak birden fazla anlama gelebilir. Kutsal Kitap peygamberliğinde bir sembol olarak "el" çoğunlukla savaşın sembolüdür. "Vahşi adam" olarak çevrilen İbranice kelime, vahşi Arap eşeği için kullanılan kelimedir; bunun birkaç önemli peygamberlik iması vardır; bunlardan biri, Arap eşeğinin tıpkı at gibi Atgiller (Equidae) familyasına mensup olmasıdır. Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde ve Habakkuk’un her iki kutsal tablosunda (1843 ve 1850 öncü tabloları) at, üç belanın İslam tarafından temsil edilen savaşın sembolü olarak kullanılır. Yaratılış kitabında ve Vahiy kitabında temsil edildiği şekliyle İslam’a yapılan ilk ve son atıf, İslam’ı Atgiller familyasının (eşek veya at) sembolüyle özdeşleştirir ve her ikisi de İslam’ın rolünün "her insana" (uluslara) savaş getirmek olduğunu vurgular.

Vahiy Kitabı’nın dokuzuncu bölüm, on birinci ayetinde İslam’ın karakteri belirlenir; çünkü peygamberlikte karakter bir adla temsil edilir. İslam’ı yöneten krala verilen ad, Yaratılış Kitabı’nda İslam’a yapılan ilk göndermeyi yansıtır; orada İsmail’in karakteri ya da ruhu için “bütün kardeşlerinin karşısında yaşayacaktır” diye yazılıdır. Bütün İslam’ı yöneten kral, İsmail’in ruhudur (onların kralı); onun eli “her insana karşı”dır.

Ve onların başında, dipsiz çukurun meleği olan bir kral vardı; İbranice’de adı Abaddon’dur, fakat Yunanca’da adı Apollyon’dur. Vahiy 9:11.

Eski Ahit, İbraniceyle; Yeni Ahit ise Yunancayla temsil edilirken, İslam dininin mensupları üzerinde hüküm süren karakter ya Abaddon ya da Apollyon olarak tanımlanır; her ikisi de “ölüm ve yıkım” anlamına gelir. Ölüm ve yıkım, ister Eski ister Yeni Ahit’te temsil edilsin, İslam’ın karakteridir. İslam’ın her mensubunun içinde hükmeden ruhun, eşek ya da at sembolüyle bağlantılı belirli özellikleri, İslam’a dair İlk ve Son göndermelerin her ikisinin de unsurudur. Bu iki peygamberî sıfat Alfa ve Omega’nın imzasını taşır. Kardeş White, yüz kırk dört bini hayata kavuşturan mesajı üçüncü meleğin kudretli ordusu olarak tanımladığında, şöyle der:

“Melekler, öfkeli bir at gibi betimlenen ve bütün yeryüzünün üzerinden kopup gitmeye, geçtiği her yere yıkım ve ölüm taşımaya çalışan dört rüzgârı tutmaktadırlar.”

“Sonsuz dünyanın tam eşiğinde uyuyacak mıyız? Kayıtsız, soğuk ve ölü mü olacağız? Ah, keşke kiliselerimizde Tanrı’nın Ruhü ve soluğu, O’nun halkının içine üflenmiş olsa da, ayakları üzerinde dursalar ve yaşasalar. Yolun dar, kapının ise sıkı olduğunu görmemiz gerekir. Fakat sıkı kapıdan geçtikçe, onun genişliği sınırsızdır.” Manuscript Releases, cilt 20, 217.

Dört rüzgar, yüz kırk dört binin mühürlenmesi sırasında tutulmaktadır ve dört rüzgar, yolunda “ölüm ve yıkım” taşıyan “öfkeli bir at”tır. 11 Eylül 2001’de, ruhsal görkemli diyara “ani ve beklenmedik” bir şekilde vurduğunda, üçüncü felaket “ölüm ve yıkım” getirerek ve böylece “ulusları öfkelenirerek” peygamberlik tarihine girdi. 7 Ekim 2023’te, fiziksel görkemli diyara “ani ve beklenmedik” bir saldırı düzenlediğinde, üçüncü felaket “ölüm ve yıkım” yolunda ilerlemeye devam ederek “ulusları daha da öfkelenirdi.” İlk beklenmedik saldırı, yüz kırk dört binin mühürlenmesi döneminin başlangıcını işaretledi ve 7 Ekim 2023’teki son saldırı, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin bitiş dönemi ya da “bağlanıp bitirilmesi”nin başlangıcını işaretlemektedir. Sonsuz dünyanın tam eşiğinde uyuyacak mıyız?

Her iki kutsal öncü tabloda da, birinci ve ikinci belayla ilişkilendirilen İslam, savaş atlarına binmiş İslam savaşçılarıyla görsel olarak tasvir edilmiştir. Her iki çizimde de birinci belanın savaş atının üzerindeki binici bir mızrak taşıırken, ikinci belayı temsil eden atın binicisi tüfekle ateş etmektedir. Bu ayırım Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde açıkça ortaya konur; zira barut, ikinci belanın tarihsel döneminde icat edilmiş ve ilk kez savaşta kullanılmıştır. Vahiy kitabı dokuzuncu bölümün on yedi ila on dokuzuncu ayetlerini yorumlarken, Uriah Smith şunları kaydeder:

Bu tasvirin ilk kısmı, bu atlıların görünüşüne atıfta bulunuyor olabilir. Bir rengi temsil eden ateş, kırmızıyı ifade eder; “ateş gibi kırmızı” ifadesi de sık kullanılan bir anlatımdır; yacynth ya da hyacynth maviye; kükürt ise sarıya karşılık gelir. Ve bu renkler bu savaşçıların giysilerinde fazlasıyla baskındı; öyle ki, bu bakış açısından, tasvir büyük ölçüde kırmızı ya da al, mavi ve sarıdan oluşan Türk üniformasında tam karşılığını bulurdu. Atların başları, güçlerini, cesaretlerini ve vahşiliklerini belirtmek üzere, görünüşte aslan başları gibiydi; ayetin son kısmı ise kuşkusuz, o dönemde henüz yeni yeni kullanılmaya sokulmuş olan barut ve ateşli silahların savaş amacıyla kullanımına atıfta bulunur. Türkler ateşli silahlarını at sırtında ateşlediklerinden, uzaktan bakan birine, beraberindeki levhada gösterildiği gibi, ateşin, dumanın ve kükürdün atların ağızlarından çıkıyormuş gibi görünebilirdi.

Türklerin Konstantinopolis'e karşı yürüttükleri seferde ateşli silahları kullanmalarına ilişkin olarak, Elliott (Horae Apocalypticæ, Cilt I, s. 482-484) şöyle der:-“Ateş, duman ve kükürt”e, yani Mehmed'in toplarına ve ateşli silahlarına, insanların üçte birinin öldürülmesi — yani Konstantinopolis'in zaptı ve bunun sonucu olarak Yunan İmparatorluğu'nun yıkılışı — borçluydu. Konstantin tarafından kuruluşunun üzerinden bin yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Bu süre içinde Gotlar, Hunlar, Avarlar, Persler, Bulgarlar, Sarazenler, Ruslar ve hatta bizzat Osmanlı Türkleri ona düşmanca saldırılar düzenlemiş ya da onu kuşatma altına almışlardı. Ama surları onlar için zaptedilemezdi. Konstantinopolis ayakta kaldı ve onunla birlikte Yunan İmparatorluğu da. İşte bu yüzden Sultan Mehmed, bu engeli ortadan kaldıracak şeyi bulmak için büyük bir kaygı içindeydi. “Konstantinopolis'in surlarını yıkmaya yetecek büyüklükte bir top dökülebilir misin?” diye sordu tarafına geçen top dökümcüsüne. Bunun üzerine Edirne'de bir dökümhane kuruldu, toplar döküldü, topçu hazırlandı ve kuşatma başladı.’

Şuna dikkat etmek yerindedir: Gibbon, Vahiy kehanetinin her daim farkında olmadan bir yorumcusu olarak, Yunan imparatorluğunun nihai felaketini anlatan belâgatlı ve çarpıcı anlatısında, savaşın bu yeni aracını ön plana çıkarır. Bunun için hazırlık mahiyetinde, barutun yakın zamandaki icadının, 'şu güherçile, kükürt ve odun kömürü karışımının,' tarihini anlatır; Sultan Amurath tarafından erken kullanımından ve ayrıca, daha önce söylendiği gibi, Adrianople'de Mahomet'in daha büyük toplar için dökümhanesinden söz eder; sonra da, kuşatmanın bizzat ilerleyişinde, 'mızrak ve ok salvolarına tüfek ve topun dumanının, sesinin ve ateşinin eşlik ettiğini;' 'Türk topçusunun uzun dizilişinin surlara çevrildiğini, bir anda on dört bataryanın en erişilebilir yerlere gürlediğini;' 'yüzyıllar boyunca düşman şiddetine karşı ayakta kalmış tahkimatın Osmanlı topraklarıyla her yandan söküldüğünü, birçok gedik açıldığını ve St. Romanus kapısı yakınında dört kulenin yerle bir edildiğini;' nasıl ki 'hatlardan, kadirgalardan ve köprüden Osmanlı topçusu her yandan gürlerken, ordugâh ve şehir, Yunanlılar ve Türkler, ancak Roma imparatorluğunun nihai kurtuluşu ya da yıkımıyla dağıtılabilecek bir duman bulutuna gömülmüştü;' 'çifte surların toprak tarafından bir harabe yığınına indirildiğini;' ve nihayet Türklerin 'gediklerden yükselerek,' 'Konstantinopolis'in boyun eğdirildiğini, imparatorluğunun altüst edildiğini ve dininin Müslüman fatihler tarafından toz toprak içinde çığnendiğini' tasvir eder. Şunu söylemek isterim: Gibbon'ın, şehrin ele geçirilmesini ve böylece imparatorluğun yıkılışını ne denli belirgin ve çarpıcı biçimde Osmanlı topçusuna bağladığı, gerçekten dikkat edilmeye değerdir. Zira bu, kehanetimizin sözlerine bir şerhten başka nedir? 'Ağızlarından çıkan ateş, duman ve kükürtle, bu üçüyle insanların üçte biri öldürüldü.'

'18. Ayet. Bu üçüyle insanların üçte biri öldürüldü: ağızlarından çıkan ateşle, dumanla ve kükürtle. 19. Çünkü güçleri ağızlarında ve kuyruklarındadır; çünkü kuyrukları yılanlara benzerdi ve başları vardı ve onlarla zarar verirler.'

"Bu ayetler, getirilen yeni savaş tarzının ölümcül etkisini dile getirir. Konstantinopolis nihayet bu araçlar — barut, ateşli silahlar ve toprak — sayesinde alt edildi ve Türklerin eline geçti." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510-514.

Üçüncü felaketi incelemeye bir sonraki yazıda devam edeceğiz.

Dün gece uykumdan zihnimde büyük bir yükü uyandırdım. Erkek ve kadın kardeşlerimize bir mesaj iletirdim; bu, Kutsal Ruh'un nasıl alınacağı ve onun insan aracılığıyla nasıl işleyeceği konusunda yanlış teoriler savunan bazı kimselerin yürüttüğü çalışmalar hakkında uyarı ve öğüt niteliğinde bir mesajdı.

Bana, 1844'te zamanın geçmesinin ardından onunla mücadele etmeye çağrıldığımız türden bir bağnazlığın, mesajın son günlerinde aramıza yeniden gireceği ve bu kötülükle şimdi de, ilk deneyimlerimizde onunla nasıl yüzleştiksek aynı kararlılıkla yüzleşmemiz gerektiği bildirildi.

Büyük ve ciddi olayların eşğinde duruyoruz. Kehanetler gerçekleşiyor. Gökteki kitaplara tuhaf ve olaylarla dolu bir tarih kaydediliyor—Tanrı'nın büyük gününden önce pek yakında vuku bulacağı ilan edilen olaylar. Dünyadaki her şey istikrarsız bir halde. Uluslar öfkeli ve savaş için büyük hazırlıklar yapıyor. Ulus ulusa, krallık krallığa karşı planlar kuruyor. Tanrı'nın büyük günü büyük bir hızla yaklaşıyor. Fakat uluslar savaş ve kan dökümü için güçlerini topluyor olsalar da, meleklerle verilen, Tanrı'nın kulları alınlarında mühürlenene kadar dört rüzgârı tutmaları yönündeki buyruk hâlâ yürürlükte. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 221.